

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 28.1.2009
KOM(2009) 21 wersja ostateczna

2009/0009 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

**zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości
dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania**

UZASADNIENIE

KONTEKST WNIOSKU

Podstawa i cele wniosku

W dyrektywie Rady 2001/115/WE („dyrektywa w sprawie fakturowania”) wprowadzono wspólne przepisy unijne dotyczące faktur VAT, które uważa się za niezbędne w celu prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Cel polegający na uproszczeniu, modernizacji i harmonizacji przepisów dotyczących wystawiania faktur VAT nie został jednak w pełni osiągnięty – możliwość wyboru wielu opcji przez państwa członkowskie doprowadziła do powstania szeregu niezharmonizowanych przepisów dotyczących fakturowania. Widać to wyraźnie na przykładzie różnych przepisów dotyczących fakturowania elektronicznego; uważa się również, że taki stan rzeczy jest jedną z barier w upowszechnianiu fakturowania elektronicznego.

W dyrektywie w sprawie fakturowania, włączonej obecnie do dyrektywy Rady 2006/112/WE („dyrektywa w sprawie podatku VAT”), nałożono na Komisję obowiązek przedstawienia Radzie do dnia 31 grudnia 2008 r. sprawozdania w sprawie osiągnięć technicznych w dziedzinie fakturowania elektronicznego oraz – jeżeli będzie to konieczne – odpowiedniego wniosku. Ponieważ dyrektywa w sprawie fakturowania nie osiągnęła w pełni zamierzonych celów, zakres wniosku towarzyszącego sprawozdaniu dla Rady został rozszerzony, aby możliwe było rozwiązanie problemów wynikających z niedoskonałości przepisów dotyczących fakturowania.

Kontekst ogólny

Niepotrzebne obciążenia administracyjne utrudniają wzrost gospodarczy i hamują innowacyjność. Przepisy dotyczące fakturowania zawarte w dyrektywie w sprawie podatku VAT nakładają na prawie wszystkie przedsiębiorstwa w Europie zobowiązania w zakresie dostarczania informacji. Uproszczenie tych przepisów może zatem potencjalnie znacznie zmniejszyć obciążenie administracyjne dla przedsiębiorstw.

Ponadto spełnianie wymogów dotyczących VAT hamuje upowszechnienie fakturowania elektronicznego, wskutek czego przedsiębiorstwa tracą możliwość poczynienia potencjalnie dużych oszczędności w zakresie kosztów. Jeśli przedsiębiorstwa mają być zachęcane do tego, by zwiększyć swoją wydajność, należy usunąć bariery w stosowaniu nowych technologii.

Przy okazji wprowadzenia pakietu bardziej uproszczonych i zharmonizowanych zmodernizowanych przepisów, należy również zwrócić uwagę na kwestię oszustw podatkowych w zakresie VAT. W dziedzinie zwalczania oszustw podatkowych w zakresie VAT zrobiono już dużo, tak więc wprowadzając jakiegokolwiek zmiany w przepisach dotyczących fakturowania nie powinno się podważać tych wysiłków, lecz próbować je uzupełnić.

Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Dyrektywa w sprawie podatku VAT 2006/112/WE

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Celem nadrzędnym wniosku dotyczącego fakturowania jest ustanowienie nowoczesnego pakietu zharmonizowanych przepisów, które upraszczają zobowiązania przedsiębiorstw w zakresie fakturowania i zapewniają jednocześnie organom podatkowym skuteczne środki gwarantujące ściąganie należności podatkowych. Można więc uznać, że wniosek wspiera cztery kluczowe elementy programu Komisji.

Zmniejszenie obciążeń dla przedsiębiorstw

W styczniu 2007 r. Komisja przedstawiła ambitny program działań mający na celu zmniejszenie o 25 % do 2012 r. obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw w UE. Program ten zatwierdzono na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w marcu 2007 r. Dyrektywa w sprawie podatku VAT jest jednym z 42 aktów prawnych wchodzących w skład programu działań. Przepisy dotyczące fakturowania zawarte w tej dyrektywie stanowią kluczową dziedzinę, w ramach której na przedsiębiorstwa nakłada się zobowiązania w zakresie dostarczania informacji.

Niniejszy wniosek ma na celu zmniejszenie obciążeń wynikających z tych przepisów. W szczególności zmierza on do tego, by organy podatkowe akceptowały faktury elektroniczne na takich warunkach, jakie obowiązują w odniesieniu do faktur papierowych. Ponadto niniejszy wniosek ma na celu opracowanie pakietu zharmonizowanych przepisów dotyczących fakturowania za pomocą zmniejszenia liczby opcji dostępnych dla państw członkowskich. Przedsiębiorcy uważają, że wspólny pakiet standardowych przepisów dotyczących fakturowania ma kluczowe znaczenie dla zmniejszenia nałożonych na nich obciążeń.

W opinii wydanej dnia 22 października 2008 r. Grupa Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych zwróciła uwagę na duże możliwości zmniejszenia obciążenia administracyjnego w dziedzinie fakturowania i zatwierdziła zasadę równego traktowania przez organy podatkowe faktur elektronicznych i papierowych.

Wspieranie MŚP

W dniu 25 czerwca 2008 r. Komisja przyjęła kartę małych przedsiębiorstw (ang. *Small Business Act*, SBA). Zawiera ona wykaz środków, które mają być podjęte zarówno przez państwa członkowskie, jak i przez Komisję we wspólnym celu, jakim jest wspieranie MŚP.

Niniejszy wniosek uzupełnia SBA, rozszerzając zakres stosowania faktur uproszczonych, zwłaszcza faktur wystawianych na niewielkie kwoty, które mają szczególnie duże znaczenie dla MŚP, oraz pozwalając wszystkim państwom członkowskim na umożliwienie MŚP rozliczania się z VAT z zastosowaniem metody kasowej.

Upowszechnianie użycia faktur elektronicznych

Strategia lizbońska, która kładzie nacisk na wzrost gospodarczy i zatrudnienie, pozostaje dla Komisji kluczowym priorytetem. Usunięcie przeszkód prawnych w przesyłaniu i przechowywaniu faktur elektronicznych i stworzenie tym samym zachęty

do korzystania z tej metody fakturowania może pomóc przedsiębiorstwom w zmniejszeniu kosztów i zwiększeniu wydajności oraz przyczynić się tym sposobem do osiągnięcia celów określonych w strategii lizbońskiej.

Grupa Ekspertów ds. Fakturowania Elektronicznego, powołana decyzją Komisji, podkreśliła, że dyrektywa w sprawie podatku VAT jest kluczowym – choć oczywiście nie jedynym – aktem prawnym, który ma bezpośredni wpływ na upowszechnianie użycia faktur elektronicznych.

Ponadto jednolity europejski obszar płatniczy, który ustanowiono na początku 2008 r. w celu zharmonizowania procedur płatności elektronicznych w całej Europie, oraz cel, jakim jest upowszechnianie fakturowania elektronicznego, mogą – zważywszy na naturalny związek między fakturami a płatnościami – przynieść tym dziedzinom obopólne korzyści.

Aby upowszechnić fakturowanie elektroniczne niniejszy wniosek ma na celu usunięcie barier w fakturowaniu elektronicznym wynikających z dyrektywy o podatku VAT przez zlikwidowanie różnic między fakturami wysłanymi drogą elektroniczną a fakturami wysłanymi w wersji papierowej i zapewnienie tym samym, że metoda wysyłania pozostaje obojętna.

Pomoc w walce z oszustwami podatkowymi

W dniu 31 maja 2006 r. Komisja opublikowała komunikat w sprawie konieczności opracowania skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi (COM(2006) 254). Niektóre rodzaje oszustw podatkowych w zakresie VAT przedstawione w komunikacie, takie jak nienależne odliczenia i oszustwa karuzelowe, popełniane są przy użyciu faktury.

Choć faktura może zostać wykorzystana do popełnienia oszustwa podatkowego, w wielu przypadkach stanowi ona główny dokument, za pomocą którego organy podatkowe sprawdzają, czy podatek został zapłacony. Z myślą o tym, w ustnym sprawozdaniu dla Rady ECOFIN przedstawionym na posiedzeniu w dniu 14 maja 2008 r., komisarz Kovacs stwierdził, że „przy aktualizacji przepisów dotyczących fakturowania należy uwzględnić zwiększenie możliwości kontroli podatników przez organy podatkowe”.

Niniejszy wniosek zawiera środki, które pomogą organom podatkowym w walce z oszustwami podatkowymi w zakresie VAT. Środki te obejmują zaostrzenie przepisów dotyczących roli faktury przy odliczaniu VAT oraz możliwość szybszej wymiany danych dotyczących transakcji wewnątrzspółnotowych. Drugi z tych środków uzupełnia wniosek Komisji w sprawie skrócenia okresu przysługującego państwom członkowskim na wymianę danych zawartych w informacjach podsumowujących.

KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Metody konsultacji, główne sektory objęte konsultacjami i ogólny profil respondentów

Konsultacje publiczne

Streszczenie odpowiedzi oraz sposób ich uwzględnienia

Opierając się na zestawie zaleceń przygotowanych podczas badania poświęconego fakturowaniu oraz na ogólnych zasadach dotyczących fakturowania elektronicznego opracowanych przez Grupę Ekspertów ds. Fakturowania Elektronicznego, o uwagi poproszono przedstawicieli opinii publicznej. Przedsiębiorstwa i stowarzyszenia przedsiębiorców były z reguły bardzo przychylne zaleceniom, które poddano konsultacjom publicznym. Zalecenia te są w dużym stopniu uwzględnione we wniosku.

Otwarte konsultacje prowadzono za pośrednictwem internetu od dnia 24 lipca 2008 r. do dnia 19 września 2008 r. Komisja otrzymała 64 odpowiedzi. Wyniki tych konsultacji są dostępne na stronie internetowej http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/consultations/tax/index_en.htm

Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

Dziedziny nauki i wiedzy specjalistycznej, których dotyczy wniosek

W dniu 25 lipca 2007 r. Komisja ogłosiła otwarty przetarg na przeprowadzenie badania poświęconego fakturowaniu. Termin składania ofert upłynął dnia 7 września 2007 r. W dniu 17 grudnia 2007 r. z wybranym wykonawcą podpisano kontrakt na przeprowadzenie badania.

Zastosowana metodyka

Badanie miało trzy cele. Celem pierwszym było wskazanie w każdym z 27 państw członkowskich różnych przepisów będących efektem wdrożenia dyrektywy w sprawie fakturowania oraz zebranie danych na temat skali korzystania z faktur elektronicznych w UE. Celem drugim była analiza trudności, jakie napotykają przedsiębiorstwa przy wypełnianiu różnego rodzaju zobowiązań dotyczących fakturowania, zwłaszcza fakturowania elektronicznego, oraz ocena znaczenia zobowiązań w zakresie fakturowania jako środka kontroli dla administracji krajowych. Celem trzecim było opracowanie zaleceń dotyczących zmian w prawodawstwie w dziedzinach, w których państwa członkowskie mogłyby przyjąć bardziej zharmonizowane podejście lub w których prawo mogłoby zostać zmodernizowane.

Główne organizacje/eksperci, z którymi przeprowadzono konsultacje

Konsultanci podatkowi i eksperci ds. VAT z państw członkowskich.

Streszczenie otrzymanych i wykorzystanych opinii

Nie wskazano żadnych potencjalnie poważnych zagrożeń, które mogłyby mieć nieodwracalne skutki.

Otrzymane opinie miały formę badania poświęconego fakturowaniu, które wykorzystano jako podstawę do konsultacji publicznych.

Konsultacje z państwami członkowskimi odbyły się na posiedzeniu grupy roboczej nr 1, które miało miejsce dnia 25 września 2008 r. Eksperti ds. VAT z państw

członkowskich przedstawili uwagi dotyczące środków, które miały zostać uwzględnione w niniejszym wniosku.

Sposoby udostępnienia opinii ekspertów

Wyniki badania poświęconego fakturowaniu zostały opublikowane na stronie internetowej Komisji, a wybrane zalecenia wykorzystano do celów przeprowadzenia konsultacji publicznych.

Wyniki badania poświęconego fakturowaniu znajdują się na stronie internetowej http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/publications/studies/index_en.htm

Ocena skutków

Zgodnie z art. 237 dyrektywy w sprawie podatku VAT w terminie najpóźniej do 31 grudnia 2008 r. Komisja jest zobowiązana do przedstawienia sprawozdania oraz – jeżeli będzie to konieczne – wniosku zmieniającego warunki mające zastosowanie do fakturowania elektronicznego, w którym uwzględnione będą osiągnięcia techniczne w tej dziedzinie. Mimo iż nie odnotowano osiągnięć technicznych, które zmuszałyby Komisję do przedstawienia wniosku, dyrektywa zmieniająca jest najbardziej odpowiednią metodą usunięcia przeszkód w fakturowaniu elektronicznym, ponieważ przeszkody te wynikają z samej dyrektywy w sprawie podatku VAT.

Inne cele polityki, jakimi są zmniejszenie obciążeń dla przedsiębiorstw i wsparcie dla MŚP, również można osiągnąć tylko za pomocą zmiany przepisów określonych w dyrektywie w sprawie podatku VAT.

Zważywszy na termin przewidziany w dyrektywie w sprawie podatku VAT, nie było możliwe przygotowanie pełnej oceny skutków, niemniej jednak wiele elementów oceny skutków znalazło się we wniosku i w towarzyszącym mu komunikacie.

Dokonując pomiaru obciążeń administracyjnych w ramach programu działań na rzecz zmniejszenia obciążeń administracyjnych, (http://ec.europa.eu/enterprise/admin-burdens-reduction/action_program_en.htm), przy użyciu standardowego modelu kosztów w UE oszacowano, że w perspektywie średnioterminowej usunięcie przeszkód w fakturowaniu elektronicznym związanych z VAT mogłoby – zakładając, że wszystkie faktury wysyłane byłyby drogą elektroniczną – potencjalnie zmniejszyć koszty o 18 mld EUR. W ramach bardziej zachowawczego podejścia dotyczącego różnicy między kosztami faktur papierowych i elektronicznych – uwzględniającego ilość faktur VAT, które muszą zostać wystawione i rzeczywistą skalę korzystania z faktur elektronicznych odnotowaną w państwach członkowskich, w których faktury papierowe i elektroniczne są już traktowane w podobny sposób – można by wykazać, że przedsiębiorstwa mogą poczynić niższe, ale wciąż znaczne, oszczędności.

ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Krótki opis proponowanych działań

Proponowane działanie to zmiana dyrektywy w sprawie podatku VAT. Proponowane zmiany prawne obejmują następujące środki.

Wymagalność podatku od transakcji wewnątrzwspólnotowych

Uproszczając przepisy dotyczące wymagalności podatku od transakcji wewnątrzwspólnotowych, niniejszy wniosek uzupełnia wniosek Komisji (COM(2008) 147) w sprawie skrócenia okresu, za jaki należy składać informacje podsumowujące. Celem jest więc uzgodnienie jednej daty, począwszy od której podatek staje się wymagalny, tzn. daty zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego, wyznaczonej przez datę transakcji. Wymóg wystawienia faktury przed 15. dniem miesiąca następującego po zdarzeniu powodującym powstanie obowiązku podatkowego sprawi, że faktura nadal pozostanie głównym dokumentem potwierdzającym realizację wewnątrzwspólnotowej transakcji.

Ponadto zmienia się termin wymagalności podatku od nabyć wewnątrzwspólnotowych, by odpowiadał on terminowi dotyczącemu transakcji wewnątrzwspólnotowych.

Prawo do odliczenia

W odniesieniu do zmian w zakresie prawa do odliczenia zaproponowano dwa środki.

Wymóg posiadania faktury w celu skorzystania z prawa do odliczenia

We wniosku wprowadza się zasadę równego traktowania obowiązku wystawienia faktury przez dostawcę i obowiązku posiadania faktury przez nabywcę w celu skorzystania z prawa do odliczenia. Obowiązujące obecnie przepisy prowadzą do powstania rozbieżności, ponieważ w niektórych przypadkach, takich jak transakcje podlegające procedurze odwrotnego obciążenia, nabywca nie ma obowiązku posiadania ważnej faktury, by móc skorzystać z prawa do odliczenia. Jeżeli jednak ważna faktura nie została wystawiona, wniosek daje państwom członkowskim – tak jak ma to miejsce w obecnej sytuacji – możliwość uznania prawa do odliczenia w oparciu o inne dowody.

Metoda kasowa

Niektóre państwa członkowskie posiadają zezwolenie na odstępstwo w odniesieniu do terminu, w jakim z prawa do odliczenia korzystać mogą podatnicy zgłaszający VAT w ramach fakultatywnej metody kasowej, ułatwiającej małym przedsiębiorstwom płacenie podatków. W ramach tego odstępstwa podatnicy korzystający z metody kasowej mają prawo do odliczenia dopiero po zapłaceniu dostawcom lub usługodawcom za towary lub usługi, pod warunkiem że mają oni prawo opóźnienia terminu powstania należności podatkowej do momentu otrzymania zapłaty.

Proponuje się, by stosowanie metody kasowej, będącej fakultatywnym środkiem upraszczającym, rozszerzyć na wszystkie państwa członkowskie. System taki należy udostępnić wszystkim mikroprzedsiębiorstwom, których roczny obrót nie przekracza 2 mln EUR rocznie, zgodnie z definicją mikroprzedsiębiorstw oraz przedsiębiorstw małych i średnich (MŚP) ustaloną w zaleceniu Komisji (2003/361/WE).

Ponadto w sytuacji, gdy tylko dostawca rozlicza się z VAT po otrzymaniu zapłaty, nabywcy tej dostawy należy mimo tego przyznać ustępstwo w postaci natychmiastowego prawa do odliczenia. Niniejszy wniosek stwarza podstawę prawną, dzięki której państwa członkowskie mogą dalej wspierać przedsiębiorstwa stosujące

metodę kasową.

Wprowadza się również zmianę dotyczącą danych wymaganych na pełnej fakturze VAT, w wyniku której dostawca będzie zobowiązany do podania na fakturze terminu wymagalności podatku. Obecny brak tego wymogu powoduje, że w niektórych przypadkach odbiorca nie ma możliwości sprawdzenia, od którego momentu przysługuje mu prawo do odliczenia.

Wystawienie faktury

Państwa członkowskie, których przepisy mają zastosowanie

W chwili obecnej brakuje jasności w sprawie państwa członkowskiego, którego przepisy mają zastosowanie. Choć na ogół przyjmuje się, że zastosowanie powinny mieć przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym należny jest podatek, nie jest to jednoznacznie potwierdzone.

Przysparza to przedsiębiorstwom pewne trudności. Podatnik realizujący dostawy towarów lub świadczący usługi, od których należny jest podatek w innym państwie członkowskim, musiałby spełnić warunki fakturowania obowiązujące w tym innym państwie członkowskim, które mogą być inne niż warunki obowiązujące w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę.

Niniejszy wniosek ma na celu rozwiązanie tego problemu poprzez opracowanie pakietu zharmonizowanych przepisów dotyczących fakturowania transakcji między przedsiębiorstwami (B2B), dzięki którym podatnik wystawiający fakturę w miejscu, w którym jest zidentyfikowany do celów podatku VAT, będzie miał pewność prawną, że faktura ta jest ważna na terytorium całej UE. Umożliwi to stosowanie przepisów obowiązujących w państwie członkowskim dostawcy, co stanowi rozwinięcie koncepcji systemu jednego okienka, w ramach którego przedsiębiorstwa mogą wypełniać zobowiązania w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba ich działalności.

Celem wniosku jest w szczególności harmonizacja przepisów dotyczących fakturowania w przypadkach, w których można obecnie zauważyć rozbieżności, takich jak transakcje zwolnione od podatku, termin wystawienia faktury, fakturowanie zbiorcze, samofakturowanie oraz zlecenie fakturowania podmiotom spoza UE.

W przypadku transakcji między przedsiębiorstwami a konsumentami (B2C) zastosowanie nadal będą miały przepisy obowiązujące w miejscu opodatkowania, ale zapewniona będzie większa harmonizacja i przejrzystość dla przedsiębiorstw. Dając państwom członkowskim możliwość wprowadzenia wymogu wystawiania faktur w odniesieniu do transakcji B2C, obowiązującego w równym stopniu przedsiębiorstwa mające siedzibę i niemające siedziby, lecz ograniczając tę możliwość tylko do faktur uproszczonych, wniosek ma na celu zrównoważenie potrzeb państw członkowskich w zakresie kontroli podatkowej i potrzeb związanych ze zmniejszeniem obciążeń administracyjnych.

Kwestię zapewnienia przedsiębiorstwom przejrzystości można rozwiązać zwracając się do państw członkowskich o udostępnienie na stronach internetowych szczegółowych informacji na temat przepisów dotyczących fakturowania transakcji B2C. Rozwiązanie

to przewidziano już we wniosku Komisji (COM(2004) 728 wersja ostateczna – art. 34 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1798/2003) w odniesieniu do systemu jednego okienka, tak więc przyjęty uproszczony system jednego okienka będzie wymagał rozwiązania w podobnym kształcie.

Treść faktury

Wystawienie faktury jest z reguły wymagane do celów VAT, aby udokumentować kwotę VAT, którą należy wpłacić do skarbu państwa, oraz aby umożliwić nabywcy skorzystanie z prawa do odliczenia. Znaczenie faktury w przypadkach, kiedy wykorzystane może być prawo do odliczenia, jest zdecydowane większe niż wtedy, gdy chodzi tylko o VAT, który musi zapłacić dostawca.

W związku z powyższym we wniosku proponuje się ustanowienie dwupoziomowego systemu fakturowania. Pierwszą opcją jest pełna faktura VAT, która jest obowiązkową fakturą zawierającą rozbudowany zestaw danych dotyczących transakcji B2B i wystawianą w przypadkach, w których nabywca będzie prawdopodobnie korzystał z prawa do odliczenia, dostawca ma prawo do odliczenia na poprzednim etapie lub w przypadkach transakcji transgranicznych. Drugą opcją, a w niektórych przypadkach wymogiem, jest faktura uproszczona.

Pełna faktura VAT

Jeśli chodzi o pełną fakturę VAT, obowiązujące obecnie wymogi określone w art. 226 dyrektywy w sprawie podatku VAT zostają w dużej mierze zachowane. Proponuje się jednak trzy znaczące zmiany.

W ramach pierwszej zmiany zobowiązuje się dostawcę lub usługodawcę do umieszczenia na fakturze numeru identyfikacyjnego VAT nabywcy lub usługobiorcy. Zwiększy to pewność organu podatkowego, że numer VAT nabywcy podany na fakturze odpowiada numerowi podmiotu, który korzysta z prawa do odliczenia. Likwiduje się również rozróżnienie między fakturami krajowymi a fakturami dotyczącymi transakcji z nabywcą w innym państwie członkowskim. Ponadto, kiedy przesyłanie faktur drogą elektroniczną stanie się – jak się oczekuje – bardziej powszechne, wprowadzenie tej zmiany pomoże w jednoznacznej identyfikacji nabywcy.

W ramach drugiej zmiany datę dostawy towarów lub wykonania usług zastępuje się datą powstania należności podatkowej. Tym sposobem nabywca uzyskuje informację odnośnie okresu, w jakim może skorzystać z prawa do odliczenia.

Trzecia zmiana dotyczy transakcji podlegających procedurze odwrotnego obciążenia. W tym przypadku dostawca, który nie jest zobowiązany do zapłaty VAT, może pominąć na pełnej fakturze stawkę VAT i należną kwotę VAT w sytuacji, kiedy dostawa towaru lub wykonanie usługi odbywa się na terenie innego państwa członkowskiego. W przypadkach, kiedy nabywca znajduje się w innym państwie członkowskim, ustalenie stawki VAT może często sprawiać dostawcy trudności.

Uproszczona faktura VAT

Państwa członkowskie mają możliwość wprowadzenia wymogu wystawienia przez

podatnika faktury w odniesieniu do transakcji B2C. Wystąpienie prawa do odliczenia VAT jest w tych przypadkach jednak mało prawdopodobne, w związku z czym wymagana może być tylko faktura uproszczona.

W przypadku transakcji B2B przedsiębiorstwo ma możliwość wystawienia faktury uproszczonej w odniesieniu do not kredytowych i transakcji krajowych zwolnionych z podatku, które nie dają dostawcy prawa do odliczenia na poprzednim etapie. Również w przypadku gdy faktura opiewa na kwotę mniejszą niż 200 EUR wymagana jest tylko faktura uproszczona. Ponieważ kwota VAT, która może zostać odliczona, jest niewielka, ryzyko dla budżetów państw członkowskich jest również niewielkie. Niezależnie od tego większość państw członkowskich przeprowadziła już konsultacje z Komitetem ds. VAT dotyczące stosowania faktur uproszczonych w odniesieniu do niewielkich kwot.

Dane wymagane obecnie na fakturze uproszczonej są wyszczególnione w art. 238 dyrektywy w sprawie podatku VAT. Jedynym dodatkowym elementem jest wymóg uwzględnienia wartości i rodzaju dostarczonych towarów lub wykonanych usług.

Fakturowanie elektroniczne

Możliwość wyboru różnych opcji sprawiła, że państwa członkowskie wdrożyły przepisy dotyczące fakturowania elektronicznego na różne sposoby. Sytuacja ta doprowadziła do powstania niezharmonizowanych przepisów dotyczących fakturowania elektronicznego, przestrzeganie których sprawia przedsiębiorstwom trudności, zwłaszcza w przypadku faktur elektronicznych wystawianych w kontekście transgranicznym.

Wprowadzając zasadę równego traktowania faktur, bez względu na to, czy wysłano je drogą elektroniczną, czy w wersji papierowej, niniejszy wniosek ma na celu usunięcie przeszkód prawnych w fakturowaniu elektronicznym wynikających z dyrektywy o podatku VAT. Usuwa się więc odniesienia do tego, że ważność faktury elektronicznej powinna być potwierdzona zaawansowanym podpisem elektronicznym lub EDI.

Równocześnie ważny pozostaje cel polegający na opracowaniu najlepszych praktyk, tak aby standardy, oczekiwania przedsiębiorstw i wymogi prawne zbiegły we jednym punkcie wyjścia do opracowania wspólnego podejścia. W tym kontekście dyrektywa w sprawie podatku VAT może jedynie częściowo pomóc w usunięciu istniejących obecnie przeszkód wynikających z prawodawstwa w zakresie VAT; przydatne w tej kwestii będą prace Grupy Ekspertów ds. Fakturowania Elektronicznego.

Przechowywanie faktur

We wniosku proponuje się przyjęcie wspólnego dla UE okresu przechowywania faktur, który wynosi 6 lat. Okres ten zapewnia jednolitość w przypadku wymiany faktur między państwami członkowskim i jest na ogół zbieżny z okresami przechowywania obowiązującymi obecnie w państwach członkowskich.

W niniejszym wniosku wyraźnie określa się też państwo członkowskie, którego przepisy mają zastosowanie. W przypadku dostawcy lub usługodawcy zastosowanie mają przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym dostawca lub usługodawca realizujący dostawę towaru lub wykonujący usługę ma siedzibę do celów

VAT. W przypadku nabywcy zastosowanie mają przepisy jego państwa członkowskiego.

Równie istotne jest, że do celów przechowywania przedsiębiorstwa będą miały prawo do konwersji faktur papierowych na elektroniczne.

Podstawa prawna:

Artykuł 93 Traktatu WE.

Zasada pomocniczości

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty. Zasada pomocniczości nie ma zatem zastosowania.

Zasada proporcjonalności

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów.

Za najbardziej odpowiedni i najprostszy środek uznano dyrektywę, ponieważ przepisy obowiązujące obecnie, które mają zostać uproszczone, zmodernizowane i zharmonizowane, określone są w dyrektywie.

Przedmiotowe środki, pozostawiając państwom członkowskim wystarczające metody skutecznej i efektywnej kontroli podatków, mają na celu zmniejszenie obciążeń dla przedsiębiorstw, wsparcie MŚP oraz ułatwienie korzystania z fakturowania elektronicznego i jako takie powinny mieć pozytywne skutki dla podmiotów gospodarczych w ogóle.

Wybór instrumentów

Proponowane instrumenty: dyrektywa.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następującego względu.

Zmieniany akt prawny jest dyrektywą, więc żaden inny akt prawny nie byłby właściwy.

WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Wspólnoty.

INFORMACJE DODATKOWE

Uproszczenie

Wniosek ma na celu uproszczenie prawodawstwa i procedur administracyjnych dla potrzeb władz publicznych (UE i krajowych) oraz podmiotów prywatnych.

Wniosek ma na celu usunięcie przeszkód prawnych na rynku wewnętrznym w zakresie faktur VAT. Wniosek stanowi wkład do strategii uproszczenia zainicjowanej przez Komisję w październiku 2005 r. (COM(2005)535) i mającej na celu zapewnienie

przedsiębiorstwom pomocy, aby stały się one bardziej konkurencyjne. Uproszczone środki obejmują zwłaszcza wystawienie faktury przygotowanej w oparciu o pakiet zharmonizowanych przepisów ważnych w całej UE, wystawienie faktury uproszczonej w przypadku transakcji B2C, zasadę równego traktowania faktur elektronicznych i papierowych, wspólny dla UE okres przechowywania faktur oraz uchylenie możliwości wprowadzania przez państwa członkowskie warunków dotyczących procedury samofakturowania.

Dzięki wnioskowi poprawi się jakość danych wymienianych między państwami członkowskimi w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów.

Ustanowienie zharmonizowanych przepisów na szczeblu UE daje przedsiębiorstwom pewność prawną, że faktura zgodna z przepisami w jednym państwie członkowskim będzie zgodna z przepisami we wszystkich państwach członkowskich. Obecnie przedsiębiorstwa mogą być zmuszone do przestrzegania aż 27 różnych przepisów dotyczących fakturowania.

Tabela korelacji

Państwa członkowskie mają obowiązek przekazania Komisji tekstu przepisów krajowych przyjętych w celu transpozycji dyrektywy oraz tabeli korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁴ określono warunki i przepisy dotyczące faktur w zakresie podatku od wartości dodanej, zwanego dalej „VAT”. Zgodnie z art. 237 tej dyrektywy, Komisja przedłożyła sprawozdanie przedstawiające w świetle osiągnięć technicznych niektóre trudności dotyczące fakturowania elektronicznego i określające ponadto niektóre dziedziny, w których przepisy dotyczące VAT powinny się uprościć, aby poprawić funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (2) Ponieważ do celów kontroli towarów przewożonych tymczasowo z jednego państwa członkowskiego do drugiego powinna wystarczyć państwom członkowskim prowadzona przez nie ewidencja, należy wyjaśnić, że w ewidencji tej powinny znaleźć się szczegółowe informacje dotyczące wyceny towarów przewożonych czasowo między państwami członkowskimi. Ponadto przewóz towarów do innego państwa członkowskiego w celu wyceny nie powinien być traktowany jako dostawa towarów do celów VAT.
- (3) Zasady dotyczące wymagalności VAT w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów należy uprościć, aby zapewnić jednolitość danych zawartych w informacjach podsumowujących i terminowość wymiany danych za pomocą tych informacji podsumowujących. Należy uchylić odstępstwo przewidziane w art. 67 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, zgodnie z którym wystawienie faktury powoduje

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

powstanie obowiązku podatkowego; wymagalność VAT powinna być uzależniona tylko od daty transakcji. Ponadto w przypadku ciągłych dostaw towarów z jednego państwa członkowskiego do drugiego, które obejmują okres dłuższy niż jeden miesiąc kalendarzowy, podatek powinien stać się wymagalny pod koniec każdego miesiąca kalendarzowego. W podobny sposób należy zmienić przepisy dotyczące wymagalności VAT w odniesieniu do nabyć wewnątrzwspólnotowych.

- (4) Aby pomóc małym i średnim przedsiębiorstwom, które mają trudności z płaceniem VAT odpowiedniemu organowi przed otrzymaniem zapłaty od nabywców, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia systemu rozliczania VAT przy użyciu metody kasowej, która pozwala dostawcy lub usługodawcy na wpłacenie VAT odpowiedniemu organowi po otrzymaniu zapłaty za dostawę towaru lub usługę oraz która ustanawia jego prawo do odliczenia w momencie zapłaty za dostawę towaru lub usługę. Powinno to umożliwić państwom członkowskim wprowadzenie fakultatywnej metody kasowej, która nie ma negatywnego wpływu na przepływ pieniężny związany z ich wpływami z VAT.
- (5) Ważna faktura wystawiona zgodnie z dyrektywą 2006/112/WE jest istotnym dokumentem w zakresie kontroli VAT, zwłaszcza jeśli chodzi o prawo do odliczenia. Odnosi się to do wszystkich transakcji, niezależnie od osoby, która zobowiązana jest do zapłaty podatku. Należy zatem wprowadzić przepisy, które dadzą państwom członkowskim prawo wprowadzenia obowiązku wystawienia ważnej faktury VAT we wszystkich przypadkach, w których występuje prawo do odliczenia.
- (6) Aby zapewnić przedsiębiorstwom pewność prawną w odniesieniu do ich zobowiązań dotyczących fakturowania, należy wyraźnie określić państwo członkowskie, którego przepisy mają zastosowanie. Zastosowanie powinny mieć przepisy państwa członkowskiego, w którym podatnik realizujący dostawę jest zidentyfikowany do celów VAT lub w którym ma ustanowioną do innych celów siedzibę.
- (7) Aby w większym stopniu zmniejszyć obciążenia dla przedsiębiorstw, należy rozszerzyć zakres stosowania faktur uproszczonych na przypadki, w których ryzyko podatkowe jest minimalne, takie jak noty kredytowe, transakcje o niskiej wartości oraz niektóre transakcje zwolnione z podatku.
- (8) Zważywszy na odmienne przepisy państw członkowskich dotyczące wystawiania faktur osobom niebędącym podatnikami oraz uwzględniając konieczność utrzymania środków służących do zwalczania oszustw podatkowych, należy utrzymać możliwość wprowadzenia obowiązku wystawiania przez podatników faktur osobom niebędącym podatnikami. Aby jednak zrównoważyć ten wymóg z potrzebą zmniejszenia obciążeń dla przedsiębiorstw, wymagana powinna być tylko faktura uproszczona zawierająca minimalną liczbę danych.
- (9) Aby w celu poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego zharmonizować przepisy dotyczące wystawiania faktur podatnikom lub osobom prawnym niebędącym podatnikami, należy zlikwidować odpowiednie opcje dostępne dla państw członkowskich lub zastąpić je zharmonizowanymi przepisami. Powinno to dotyczyć transakcji zwolnionych od podatku, terminu wystawienia faktury, fakturowania zbiorczego, samofakturowania oraz zlecenia fakturowania podmiotom spoza Wspólnoty.

- (10) Aby lepiej sprawować kontrolę podatków, zapewnić równość traktowania transakcji transgranicznych i krajowych oraz wspierać upowszechnianie fakturowania elektronicznego, należy zmienić wymogi dotyczące danych, które powinny być podane na fakturze.
- (11) Ponieważ fakturowanie elektroniczne może pomóc przedsiębiorstwom w zmniejszeniu kosztów i uczynić je bardziej konkurencyjnymi, faktury papierowe i faktury elektroniczne muszą być traktowane w jednakowy sposób. Podejście neutralne pod względem technologii można osiągnąć tylko wtedy, gdy nie wprowadza się rozróżnienia na faktury papierowe i elektroniczne wynikającego z ich treści, sposobu wystawienia lub sposobu przechowywania.
- (12) Ponieważ odmienne przepisy obowiązujące w państwach członkowskich w odniesieniu do okresu, sposobu i miejsca przechowywania faktur są źródłem znacznych obciążeń dla przedsiębiorstw, należy ustanowić wspólny okres przechowywania, umożliwić przechowywanie faktur w formie elektronicznej oraz przechowywanie ich poza państwem członkowskim, w którym podatnik ma siedzibę, pod warunkiem że faktury te można udostępnić bez zbędnej zwłoki. Należy również postanowić, że w odniesieniu do przechowywania faktur powinny mieć zastosowanie przepisy państwa członkowskiego, w którym podatnik ma siedzibę.
- (13) Należy sprecyzować przepisy dotyczące udostępniania faktur właściwym organom do celów kontrolnych, tak by w sytuacji, kiedy podatnik przechowuje wydane przez siebie lub otrzymane faktury w trybie on-line, państwo członkowskie, w którym należny jest podatek, miało dostęp do tych faktur.
- (14) Jako że cele proponowanego działania, a mianowicie uproszczenie, modernizacja i harmonizacja przepisów dotyczących faktur VAT, nie mogą być w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, a mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2006/112/WE

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- (1) Artykuł 17 ust. 2 lit. f) otrzymuje brzmienie:
- „f) świadczenia usługi wykonanej na rzecz podatnika i obejmującej wycenę danych towarów lub dotyczące ich prace, fizycznie wykonane na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, pod warunkiem że towary te, po dokonaniu ich wyceny lub wykonaniu

dotyczących ich prac, zostaną odesłane z powrotem do tego podatnika w państwie członkowskim, z którego zostały pierwotnie wysłane lub przetransportowane;”.

(2) Artykuł 64 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dostawy towarów wykonywane w sposób ciągły przez okres dłuższy niż jeden miesiąc kalendarzowy, które są wysyłane lub transportowane do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu tych towarów i które dostarczane są ze zwolnieniem z VAT lub które przemieszczane są ze zwolnieniem z VAT do innego państwa członkowskiego przez podatnika do celów działalności jego przedsiębiorstwa, zgodnie z warunkami określonymi w art. 138, uważa się za wykonane po upływie każdego miesiąca kalendarzowego do czasu zakończenia dostawy towarów.

Świadczenie usług, w odniesieniu do których usługobiorca zobowiązany jest do zapłaty VAT zgodnie z art. 196, a które są wykonywane w sposób ciągły przez okres dłuższy niż jeden rok i nie są związane z wpłatą zaliczki lub płatnościami w tym okresie, uważa się za dokonane po upływie każdego roku kalendarzowego do czasu zakończenia świadczenia usług.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że w niektórych przypadkach, innych niż te, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, ciągłe dostawy towarów i świadczenie usług dokonywane przez pewien okres uważa się za dokonane po upływie okresów wynoszących przynajmniej jeden rok.”.

(3) Artykuł 66 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) jeżeli faktura nie została wystawiona lub została wystawiona z opóźnieniem, w terminie nie później niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.”.

(4) Skreśla się art. 67.

(5) W tytule VI rozdział 2 wprowadza się art. 67a w brzmieniu:

„Artykuł 67a

Artykuł 64 ust. 1, art. 64 ust. 2 akapit trzeci, art. 65 oraz art. 66 nie mają zastosowania w przypadkach gdy, zgodnie z warunkami określonymi w art. 138, towary wysyłane lub transportowane do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów dostarczane są ze zwolnieniem z VAT lub gdy towary są przemieszczane ze zwolnieniem z VAT do innego państwa członkowskiego przez podatnika do celów działalności jego przedsiębiorstwa.”.

(6) Artykuł 68 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów uważa się za dokonane i VAT uważa się za wymagalny w momencie, gdy dostawę podobnych towarów wykonuje się na terytorium danego państwa członkowskiego.”.

- (7) Skreśla się art. 69.
- (8) Wprowadza się art. 167a w brzmieniu:

„Artykuł 167a

- 1. W przypadku gdy podatek podlegający odliczeniu staje się wymagalny w momencie otrzymania zapłaty, państwa członkowskie mogą postanowić, że prawo do odliczenia powstaje w momencie dostarczenia towarów lub wykonania usług lub w momencie wystawienia faktury.
- 2. Państwa członkowskie mogą postanowić w ramach fakultatywnego programu, że podatnicy muszą zawiesić prawo do odliczenia do czasu zapłacenia VAT dostawcy, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) podatnik rozlicza się z należnego VAT od realizowanych przez niego dostaw lub wykonywanych usług dopiero po faktycznym otrzymaniu zapłaty od nabywców;
 - b) roczny obrót podatnika nie przekracza 2 000 000 EUR.

Państwa członkowskie przekazują Komitetowi ds. VAT informacje na temat krajowych środków prawnych przyjętych na mocy akapitu pierwszego.”.

- (9) W art. 178 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) litera a) otrzymuje brzmienie:

„a) w celu dokonania odliczenia, o którym mowa w art. 168 lit. a), w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług, musi posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3–6;”;
 - b) litera c) otrzymuje brzmienie:

„c) w celu dokonania odliczenia, o którym mowa w art. 168 lit. c), w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, musi uwzględnić w deklaracji VAT przewidzianej w art. 250 wszystkie dane niezbędne do obliczenia VAT należnego z tytułu dokonanych przez siebie nabyć wewnątrzwspólnotowych oraz posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3,4 i 5;”;
 - c) litera f) otrzymuje brzmienie:

„f) jeśli podatnik jest zobowiązany do zapłaty VAT jako nabywca, w przypadku gdy zastosowanie mają art. 194–197 lub art. 199, musi posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3–6 oraz musi dopełnić formalności określonych przez każde państwo członkowskie.”.

- (10) Artykuł 180 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 180

Państwa członkowskie mogą zezwolić podatnikowi na dokonanie odliczenia, którego nie dokonał zgodnie z art. 178 i 179.

Państwa członkowskie określają warunki i przepisy, zgodnie z którymi przyznawane jest takie zezwolenie.”.

- (11) Skreśla się art. 181 i 182.

- (12) Artykuł 197 ust.1 lit c) otrzymuje brzmienie:

„c) faktura wystawiona przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim odbiorcy towarów, została sporządzona zgodnie z rozdziałem 3 sekcje 3, 4 i 5.”.

- (13) Wprowadza się art. 218a w brzmieniu:

„Artykuł 218a

W odniesieniu to wystawiania i przechowywania faktur państwa członkowskie nie mogą nakładać na podatników żadnych zobowiązań ani formalności innych niż zobowiązania i formalności określone w niniejszym rozdziale i w rozdziale 4, bez względu na to, czy faktury są wysyłane lub udostępniane drogą elektroniczną czy w wersji papierowej.”.

- (14) W tytule XI rozdział 3 sekcja 3 wprowadza się artykuł 219a w brzmieniu:

„Artykuł 219a

1. Wystawienie faktury podlega przepisom obowiązującym w państwie członkowskim, które wydało danemu podatnikowi numer identyfikacyjny VAT, pod którym dokonał dostawy towaru lub wykonał usługę.

Jeżeli taki numer nie istnieje, zastosowanie mają przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym dostawca ma siedzibę działalności lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego dokonuje dostaw, lub – w przypadku braku siedziby działalności lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – w którym ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, lub w którym z innych względów ma obowiązek identyfikacji do celów VAT.

2. W przypadku gdy nabywca otrzymujący dostawę towarów lub korzystający z usług ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, z którego dokonana została dostawa, i gdy nabywca jest zobowiązany do zapłaty VAT, wystawienie faktury podlega przepisom obowiązującym w państwie członkowskim, które wydało numer identyfikacyjny VAT, pod którym nabywca otrzymał dostawę lub skorzystał z usługi.”.

(15) W art. 220 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się pkt 2;

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wszelkich zaliczek wpłaconych przed dokonaniem lub zakończeniem dostawy towarów, o których mowa w pkt 1;”.

(16) Wprowadza się art. 220a w brzmieniu:

„Artykuł 220a

Państwa członkowskie umożliwiają podatnikowi wystawienie faktury uproszczonej w każdym z następujących przypadków:

- a) kiedy podstawa opodatkowania dostawy towarów lub wykonania usług jest niższa niż 200 EUR;
- b) kiedy wystawiona faktura jest dokumentem lub notą uważaną za fakturę na mocy art. 219;
- c) kiedy dostawa towarów lub wykonanie usług są zwolnione z podatku bez prawa do odliczenia VAT zapłaconego na poprzednim etapie, a podatnik mający obowiązek zapewnienia wystawienia faktury jest zidentyfikowany do celów VAT w tym samym państwie członkowskim, które jest miejscem opodatkowania.

Akapit pierwszy lit. c) nie ma zastosowania w przypadku gdy dostawa przedmiotowych towarów również podlega zwolnieniu na mocy art. 138.”.

(17) Artykuły 221, 222 i 223 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 221

Państwa członkowskie mogą zobowiązać podatników do wystawienia faktury uproszczonej za dostawy towarów lub świadczenie usług, inne niż dostawy lub świadczenie, o których mowa w art. 220, jeżeli to miejsce dostawy towaru lub świadczenia usług znajduje się na ich terytorium.

Artykuł 222

Faktura musi zostać wystawiona w terminie nie później niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.

Artykuł 223

Państwa członkowskie umożliwiają podatnikowi wystawienie faktury zbiorczej zawierającej dane obejmujące kilka odrębnych dostaw towarów lub usług, pod warunkiem że VAT od dostaw wymienionych na tej fakturze zbiorczej staje się wymagalny w ciągu tego samego miesiąca kalendarzowego.”.

(18) Skreśla się art. 224 i 225.

(19) W art. 226 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„(4) numer identyfikacyjny VAT nabywcy, o którym mowa w art. 214;”;

b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„(7) datę powstania wymagalności VAT, o ile taka data różni się od daty wystawienia faktury, lub, jeżeli data powstania wymagalności VAT nie jest znana, odniesienie do przedmiotowego zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego;”;

c) wprowadza się pkt 7a w brzmieniu:

„(7a) w przypadku gdy VAT staje się wymagalny w momencie otrzymania zapłaty, datę dostawy towarów lub wykonania usług, jeśli data dostawy poprzedza datę zapłaty;”

d) wprowadza się pkt 10a w brzmieniu:

„(10a) w przypadku gdy zamiast dostawcy fakturę wystawia nabywca otrzymujący dostawę, słowa „Faktura wystawiona przez nabywcę”;”;

e) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„(11) w przypadku zwolnienia, oznaczenie „EX”;”;

f) wprowadza się pkt 11a w brzmieniu:

„(11a) w przypadku, kiedy nabywca zobowiązany jest do zapłaty VAT, oznaczenie „RC”;”;

g) pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„(13) w przypadku stosowania procedury marży w odniesieniu do biur podróży, odesłanie do art. 306;”;

h) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„(14) w przypadku stosowania procedur szczególnych dla towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków, odesłanie odpowiednio do art. 313, 326 lub 323;”.

- (20) Wprowadza się art. 226a i 226b w brzmieniu:

„Artykuł 226a

W przypadku gdy podatnik wykonujący dostawę lub usługę wystawia fakturę nabywcy, który jest zobowiązany do zapłacenia VAT, podatnik może pominąć dane, o których mowa w art. 226 pkt 8, 9 i 10, i zamiast tego – odnosząc się do ilości lub zakresu dostarczonych towarów lub wykonanych usług oraz do ich rodzaju – może podać wartość tych towarów lub usług.

Artykuł 226b

Faktury uproszczone wystawione zgodnie z przepisami art. 220a i 221 zawierają wyłącznie następujące dane:

- a) datę wystawienia faktury;
 - b) dane identyfikacyjne podatnika wykonującego dostawę lub świadczącego usługę;
 - c) określenie rodzaju dostarczonych towarów lub wykonanych usług oraz ich wartość;
 - d) należny VAT lub VAT do zwrotu, lub dane potrzebne do jego obliczenia.”.
- (21) Skreśla się art. 227 i 228.
- (22) Artykuł 230 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 230

Kwoty wykazywane na fakturze mogą być wyrażone w dowolnej walucie, pod warunkiem że kwota VAT do zapłaty lub zwrotu wyrażona jest w walucie krajowej państwa członkowskiego, w którym ma miejsce dostawa towarów lub świadczenie usług, przy zastosowaniu kursu wymiany walut opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na dzień, w którym podatek staje się wymagalny, lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, stosując kurs wymiany z poprzedniego dnia publikacji.”.

- (23) Skreśla się art. 231.
- (24) W art. 232 wprowadza się następujące zmiany:

„Artykuł 232

Faktury wystawione zgodnie z przepisami sekcji 2 mogą zostać przesłane w formie papierowej lub mogą zostać przesłane lub udostępnione drogą elektroniczną.”.

- (25) Skreśla się art. 233, 234, 235 i 237.

(26) W art. 238 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Po konsultacji z Komitetem ds. VAT i zgodnie z określonymi przez siebie warunkami państwa członkowskie mogą postanowić, że faktury dotyczące dostaw towarów lub świadczenia usług na ich terytorium muszą zawierać wyłącznie dane określone w art. 226b w następujących przypadkach:

- a) gdy kwota faktury jest wyższa niż 200 EUR, ale nie wyższa niż 400 EUR;
- b) gdy praktyki handlowe lub administracyjne stosowane w danym sektorze działalności gospodarczej lub techniczne warunki wystawiania faktur szczególnie utrudniają spełnienie wszystkich wymogów, o których mowa w art. 226.”;

b) skreśla się ust. 2;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uproszczenia przewidziane w ust. 1 nie są stosowane w sytuacji, gdy faktury muszą być wystawione na mocy art. 220 pkt 3 lub gdy podlegającą opodatkowaniu dostawę towarów lub świadczenie usług wykonuje podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim, w którym należny jest VAT, a do zapłaty VAT zobowiązana jest osoba, której dostarczane są towary lub wyświadczone usługi.”.

(27) Skreśla się art. 239 i 240.

(28) Artykuł 243 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 243

1. Każdy podatnik prowadzi ewidencję towarów wysłanych lub transportowanych przez niego lub na jego rzecz do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza terytorium państwa członkowskiego rozpoczęcia wysyłki lub transportu, ale na terytorium Wspólnoty, na potrzeby transakcji obejmujących wyceny tych towarów, dotyczące ich prace lub ich czasowe używanie, o których mowa w art. 17 ust. 2 lit. f), g) i h).
2. Każdy podatnik prowadzi ewidencję księgową w sposób wystarczająco szczegółowy, aby umożliwić identyfikację towarów wysłanych do niego z innego państwa członkowskiego przez lub na rzecz podatnika zidentyfikowanego do celów VAT w tym innym państwie członkowskim, a służących świadczeniu usług polegających na wycenie tych towarów lub dotyczących ich pracach.”.

(29) Artykuł 244 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 244

Każdy podatnik zobowiązany do zapewnienia osobistego wystawienia faktury lub zapewnienia wystawienia faktury przez nabywcę lub też w jego imieniu i na jego rzecz, przez osobę trzecią, zapewnia przechowywanie kopii tych faktur.

Każdy podatnik otrzymujący fakturę zapewnia przechowywanie tej faktury.

W odniesieniu do przechowywania faktury zastosowanie mają przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym podatnik ma siedzibę działalności lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego lub do którego wykonuje dostawy, lub, w przypadku braku siedziby działalności lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, w którym ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu lub w którym z innych względów ma obowiązek identyfikacji do celów VAT.”.

(30) W art. 245 ust. 2 skreśla się akapit drugi.

(31) W art. 246 skreśla się akapit drugi.

(32) Artykuł 247 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 247

Podatnik zapewnia przechowywanie faktur przez okres sześciu lat.”.

(33) Skreśla się art. 248.

(34) W tytule XI rozdział 4 sekcja 3 wprowadza się artykuł 248a w brzmieniu:

„Artykuł 248a

Do celów kontrolnych państwa członkowskie, w których należny jest podatek, mogą wymagać tłumaczenia niektórych faktur na swoje języki urzędowe.”.

(35) Artykuł 249 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 249

Do celów kontrolnych, w przypadku gdy podatnik przechowuje faktury, które wystawia lub otrzymuje, za pomocą środków elektronicznych gwarantujących dostęp on–line do danych, właściwym organom państwa członkowskiego, w którym podatnik ma siedzibę, oraz, jeżeli VAT jest należny w innym państwie członkowskim, właściwym organom tego państwa członkowskiego, przysługuje prawo dostępu, pobierania i wykorzystywania tych faktur.”.

(36) W art. 272 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie nie mogą zwolnić podatników, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), z obowiązków dotyczących wystawiania faktur przewidzianych w rozdziale 3 sekcje 3–6 i w rozdziale 4 sekcja 3.”

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekażą one Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2013 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady
W imieniu Rady